

De echo's van de stilte

Eerste versie zoals gespeeld door Anja van Rooijen tijdens het Monologenfestival in Theater 't Kapelletje Rotterdam

Je bent gek.
Soms hoop je dat hij komt.
En als hij dan komt, ben je blij.
Je wilt dan zelfs dat hij blijft.
Er zijn dagen dat je blijft praten tegen hem.
De meest onzinnige dingen zeg je dan.
Je blijft maar praten.
De zinnen rollen je mond uit, zonder dat je nadenkt over wat je aan het vertellen bent.
Dan komt hij binnen en dan vraag ik of hij boodschappen heeft gedaan,
en of alles duurder is geworden,
en of hij met de caissière heeft gepraat
en überhaupt of hij wel eens met anderen praat dan met mij.
En of die anderen mensen zijn die ik misschien ken of zou willen kennen,
en of ik ze zou mogen en
of ik het leuk zou vinden ze te ontmoeten.
En ik ratel dan maar door.

Het is net als hardop praten.
Ik blijf hardop praten tegen mezelf, vooral 's nachts.
Dan ga ik steeds harder praten.
Door harder te praten hoop ik de echo's van de stilte te overstemmen.

De stilte 's nachts.
Ik hoor niets.
Vroeger hoorde ik de geluiden van verkeer.
De wind die waait door de bomen.
Het kletteren van de regen.
Het hield me allemaal uit mijn slaap.

Regendruppels dansend op het dak.
Het geluid van rommelend onweer.
Dronken mensen die lopen te brallen.
Rijden er geen treinen meer?
Waarom hoor ik niks? Niets?
Ik hoor helemaal niets.
Ik wil dingen horen, zien, ruiken, voelen.
Het huilen van een baby, het zuchten en kreunen van mensen die vrijen.
Harde gekmakende muziek, vechtpartijen die uit de hand lopen.
Getinkel van ijs in een glas op een terrasje,
het brullen van kikkers op een zwoele zomeravond,
het ruiken van aangebrand vlees op een barbecue.
Een warm lichaam tegen me aan.

Uitlaatgassen van een dieselwagen,
teer van touwen in de haven,

de zweetlucht van langs rennende joggers,
de stank van bloemen die te lang in het water hebben gestaan.
De zwoele warme lucht die er is na regen.

Als ik in bed lig hoor ik mijn eigen ademhaling,
het ruisen van mijn bloed in mijn oren,
het verleggen van een been of een hand,
het verschuiven van mijn hoofd op het kussen.
Ik kan niet meer slapen.
Ik moet steeds het licht aanhebben.
Anders droom ik, verwarde koortsachtige dromen.
Ik zie dan mensen, hier, hier in mijn cel.
En ze doen niets.
Ze laten me gewoon zitten.

Dit kan niet.
Als je zo doorgaat verlies je alle gevoel voor realiteit.
Je kan je verstand niet kwijtraken.
Je kan het je niet permitteren.
Ik vertrouw hem niet.
Hij zegt wel dat ik over een week weg mag,
maar ik geloof hem niet.

Hoelang ben ik hier al.
Ik weet het niet.
Wat weet ik nog wel?
Is het dag of is het nacht?
Is het al lente?
Staan er al planten en bomen in knop?
Ik weet niets meer.
Ik hoor er niet meer bij.
Ik ben hier nu al zo lang.
Iedereen denkt vast dat ik dood ben.
Misschien ben ik dat ook wel.
Is mijn kist alleen wat groot uitgevallen.

Misschien kan ik beter dood zijn.
Niet meer hoeven nadenken.
Niets meer horen.
Niets meer voelen.
Opgelost, vrij.
Verlost van hem.
Verlossing.
Zou er een hemel en een hel bestaan?
Dan is dit de hel en de wereld hierbuiten de hemel.
Zou ik ooit mijn moeder nog zien?
Zou er nog wel naar je gezocht worden?
Hij kan wel zeggen dat je weg mag.
Maar dan?
Je weet hoe hij heet.
Je kan hem herkennen, aanwijzen, uittekenen.

Je hebt beloofd hem niet aan te geven als hij je vrijlaat, maar ja, gelooft hij dat wel?
Zal hij jou niet net zo vertrouwen als jij hem?

Natuurlijk geef ik hem aan.
Hij zal boeten.
Hij moet opgesloten.
In een cel.
Helemaal alleen.
Maar dan niemand die met hem komt praten.
Zijn eten door een luikje.
Geen licht.
Geen muziek.
Alleen een bed, een w.c. en een wastafel.
Niets om te lezen.
Geen tekenspullen.
Niets.
Helemaal niets.
Niks.
Nadenken, dat moet hij.
Voelen hoe ik mij voel.

Het is waanzin.
De hele situatie is waanzinnig.
Af en toe zie ik waanzin in zijn ogen, op die momenten dat ik weg wil.
Als ik probeer weg te komen.
Dat zijn de momenten dat hij me niet kan uitstaan.
Dan haat hij me.
De angst de eerste dagen dat hij me iets zou doen.
Deed hij maar wat.
Maar hij doet niets.
Hij kijkt alleen.
Hij observeert me.
Hij wil mij bezitten.
Niet mijn lichaam.
Hij zal me niet aanraken.
Hij blijft ver uit mijn buurt.
Nee, niet mijn lijf wil hij bezitten.
Hij houdt mij, opgeprikt als een vlinder, om te observeren.
Hij wil dat wat hij niet krijgen kan,
mijn essentie,
mijn ik.
Waanzin.

Waarom zie ik niets vreemds aan hem?
Ook niets wreeds?
Hij ziet er eigenlijk heel normaal uit.
Waarom valt hij niet op?
Het is een grijze man uit een grijze massa.
Niemand zal *hem* ooit verdenken.
Niemand zal twee keer naar hem kijken.
En hij is slim.

Hij doet nooit een verkeerde zet.
Hij heeft alles perfect voorbereid.
Hij heeft aan de stomste details gedacht.
Hij heeft elke stap die ik zet door.

Je komt hier nooit meer uit.
Nooit meer.
Maar je laat je niet klein krijgen.
De gedachte dat je hier niet uit komt zou je gek maken.

Ik geef het niet op.
Ik geef het niet op!
Nooit!
Waarom zou oneerlijkheid winnen?
Er moet een mogelijkheid zijn om weg te komen.
Hieruit.
Ontsnappen.
Weglopen.
Er vandoor gaan.
Weer vrij zijn.
Vrij zijn.

Vrij. Ik wil er nu niet aan denken.
Morgen.
Morgen denk ik erover na.